

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ไหวพริบปัญญาสมเป็นผู้นำ

ก่อนจ้งหัน

หลักของการภาวนา พระหรือผู้ใดก็ตาม เวลาภาวนาสติเป็นสำคัญ จับให้ดีคำนี้ ถ้าไม่มีสติ ขาดสติปัฏ ขาดความเพียรทันที เดินจนขาขาดก็ไม่ได้เรื่องถ้าขาดสติ ถ้ามีสติในอิริยาบถสี่ ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน นั้นมีสติเครื่องรักษาจิต กิเลสจะไม่ทำลายได้นะ เราแน่ใจที่สุดเพราะนี่เราดำเนินมาแล้ว คือกิเลสมันเกิดมา ท่านว่า อวิชชาปัจจุชา สงฺขารานี้ ละมันหนุนออกมาเป็นสังขาร อวิชชาเป็นกิเลสเป็นสมุทัย สงฺขารานี้ เป็นเครื่องมือหนุนออกมา มันอยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็นไม่หยุดไม่ถอย คือธรรมชาติมันมันดันออกมา จำให้ตึนะ ท่านทั้งหลายจำให้ดี นี่ละภัยของวิภูวน ภัยของสัตว์โลก เฉพาะอย่างยิ่ง ภัยของนักภาวนา ความเพียรขาดไปตอนนี่เอง ที่เสียไป

มันผลักดันออกมาให้ได้คิดให้ได้ปรุงให้ได้รู้ให้ได้เห็นตามความคิดแล้วมันก็โล่งใจ แต่โล่งใจแล้วมันชนทุกซ์เข้ามาเป็นไฟเข้ามาเราไม่รู้นะ เวลามันเข้าเราไม่รู้ เวลาออกนี้ อยากออก อยากรู้อยากเห็น เพลินกับความอยาก คือสังขารความคิดปรุงพาออกๆ ชนไฟเข้ามาเผาเรา ทีนี้เวลาสติบังคับไม่ให้มันออก เอ้า มันจะเป็นยังงัเป็นกัน พอกำหนดภาวนา เช่นอย่างพุทโธ สติจับติดเลย มันอยากคิดก็ให้คิดพุทโธแทน ไม่ให้คิดอย่างอื่น บังคับๆ โห จนอกจะแตกนะ เราพูดให้ฟังจริงๆ เราทำมาแล้ว อยากรู้ก็ไม่ยอมให้เปลอ มันจะเป็นอย่างไรก็เป็น

เช่นอย่างนักมวยต่อยกัน พลิกคว่ำพลิกหงายแต่เขาไม่เปลอสตินักมวย อันนี้ก็เหมือนกันพึดกับกิเลสที่พลิกคว่ำพลิกหงายอยู่ภายใน ไม่ให้เปลอๆ วันแรกนี่อกจะแตกนะ เราจึงรู้ว่า โธ อำนาจของความคิดปรุงนี้มันรุนแรงขนาดนี้ เมื่อมีสิ่งต่อต้านมันถึงได้รู้ สิ่งต่อต้านก็คือพุทโธกับสติ มันออกช่องนี้ เอาพุทโธปิดไม่ให้มันออก ชัดกันวันแรกเหมือนอกจะแตก ท่านทั้งหลายจำให้ดี นี่ทำมาแล้ว วันที่สองค่อยเบาลงๆ คำที่ว่าวันแรกวันที่สอง ไม่มีเปลอเลยนะ ตลอดเลยตั้งแต่ตื่นนอนปัจุบันกระทั่งหลับ ตื่นนอนปัจับพุทโธ ตามแต่จริตชอบในคำบริกรรมบทใด สติติดแนบทุกคำบริกรรม วันหลังรู้สึกว่ค่อยเบาลงๆ ถึงวันสามวันสี่นี้เบามาก ที่มันดันขึ้นมานี้แทบไม่มีละ เพราะอำนาจของธรรมได้แก่พุทโธกับสตินี้เป็นเครื่องบังคับมันไว้มันไม่ขึ้น

ทีนี้พุทโธๆ หนักเข้า จิตค่อยสงบเข้าๆ สว่างไสวขึ้นมาๆ ทีนี้ความผลักดันที่อยากคิดนั้นแทบไม่ปรากฏ จนกระทั่งจิตหยั่งเข้าสู่ความสงบ บังคับให้พุทโธตลอด สติตลอด

จนกระทั่งจิตก้าวเข้าสู่ความละเอียด ถึงขั้นละเอียดแล้วพุทธโอบริกรรมไม่ได้นะ หหมด คำ
 บริการพุทธโอบริฯ ที่ติด ๆ อยู่ตลอดเวลานี้หายเงียบเลย บังคับจะให้ปรุ้งพุทธโอบริก็ได้ นั่นละ
 จิตเข้าขั้นละเอียดแล้ว นี่ผลแห่งการตั้งสติด้วยความเอาจริงเอาจัง ท่านทั้งหลายจำเอาไว้

ไม่ว่าพระไม่ว่าฆราวาส ใครมีสติดี การภาวนาของผู้นั้นจะค่อยคืบหน้า ๆ ยืนมีสติ
 เดินมีสติ นั่งมีสติ นอนมีสติ เว้นแต่หลับเท่านั้น หลับถึงไม่เว้นมันก็หลับของมัน นี่ละ
 เรียกว่าความเพียร ถ้าใครมีสติอย่างนี้แล้วตั้งตัวได้ ๆ เรื่องความผลัดถิ่นของมัน เรื่องกิเลส
 อำนาจของกิเลสนี้รุนแรงมากนะ ล้มไปตามมันจนได้นั้นแหละ แต่เราไม่ให้ล้ม สติไม่ล้ม
 ความเพียรก็ไม่ล้ม ถ้าสติล้มเมื่อไรความเพียรล้ม ขาด ๆ จำให้ดีนักปฏิบัติเรา

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นยังไง จะเลิศเลอที่ตรงไหน วิเศษที่ตรงไหน จะปรากฏเด่นขึ้น
 ที่ใจนี้เลย ไม่ใช่ที่อื่น ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศทั่วประเทศเขตแดนนี้ไม่มีอะไรวิเศษ เพราะ
 สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นทุกข์ เป็นสุขก็ไม่มี อันนี้เป็นทุกข์ ใจดวงนี้เป็นทุกข์ ที่นี้เวลาแก้ด้วย
 อรรถด้วยธรรมตกไปแล้ว ความสุขปรากฏ ๆ ขึ้นมาเด่นขึ้นที่ตรงนี้ เด่นถึงขนาดที่ว่า
 พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ไม่ต้องไปทูลถามท่าน จำขึ้นที่ตรงนี้แล้วกระเทือนถึงกันหมด โอ้
 พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้เอง นั่น นี่ละตั้งแต่เริ่มตั้งสติ เอาให้ดีนะพี่น้องทั้งหลาย

จิตใจเรานี่ คือสิ่งเลวร้ายได้แกกิเลสนั้นละมันบีบบังคับให้ไม่มีคุณค่าไม่มีราคา
 เสกกันไปอย่างนั้นละเรื่องภายนอกนำมาเสก เสกไป ความมั่งคั่งมั่งมีดีเด่น
 ยศถาบรดาศักดิ์อะไร ว่ากันไป ทั้ง ๆ ที่ไม่มีความจริง สิ่งที่ว่ามี เขาก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง
 เท่านั้น เราไปสำคัญว่ามีเฉย ๆ เขาจำเป็นอะไรของเขา โอ้เราเป็นเองต่างหากภายในใจ พอ
 ธรรมเข้าสู่ใจ นี่เรียกว่าธรรมสมบัติ ไม่ใช่วัตถุสมบัติ วัตถุสมบัติอยู่ภายนอก ได้มาเสียไป
 พลาดพรากจากกันไปเรื่อย ๆ ธรรมสมบัตินี้ติดแน่นเข้าไป ๆ ดุดตีมเข้าไปเรื่อย ๆ ไม่พลาด
 พรากนะอันนี้ ถ้าสติมีอยู่แล้วไม่พลาดพราก เสริมขึ้น ๆ เรื่อย ๆ ที่นี้จะเด่นขึ้น ๆ ภายใน
 จิตใจ

ท่านทั้งหลายจะได้เห็นพระพุทธเจ้าอย่างผิดคาดผิดหมาย นี่เปิดอกเลย นี่เห็นแล้ว
 ว่างั้นเลย จวนจะตายเปิดอกนะ นี่เห็นเป็นเวลา ๕๕ ปีแล้ว เห็นพระพุทธเจ้าโดยหลัก
 ธรรมชาติ ถึงขนาดน้ำตาร่วง ๆ นี่ละอำนาจแห่งความ پاکเพียรของเรา แล้วคุ้มค้ำกันนะ
 ความเลิศเลอนั้นไม่มีอะไรเทียบละ ในสามแดนโลกธาตุเป็นสมมุติทั้งหมด นั่นเป็นวิมุติ
 เหนือหมดเลย นี่ละศาสนาพระพุทธเจ้าวิเศษวิโสขนาดไหน ให้จิตใจของเราด้วยข้อปฏิบัติ
 นะ ด้วยการภาวนา ทำให้ถูกต้องตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน เบื้องต้นให้บริการ ถ้าจิต
 ของเรายังไม่ได้หลักให้บริการ มีสติติดแน่น เรียกว่าอบรมจิตตภาวนา ยืนเดินนั่งนอน
 ภาวนาทั้งนั้น ๆ ไม่ใช่ว่านั่งแล้วก็ภาวนา เดินจงกรมหย็อก ๆ ภาวนา สติติดแน่นนั้นเรียกว่า
 ภาวนา จำให้ดีทุกองค์ ๆ

ผมจวนตายเท่าไรผมยิ่งเป็นห่วงมาก เพราะฉะนั้นธรรมะจึงเปิดออกเรื่อย ๆ เรื่องที่ใครจะมาชมเชยสรรเสริญหรือติฉินนินทาอะไร ๆ อันนี้ก็สมมุติทั้งหมด ความชมเชยก็เป็นส่วนเศษส่วนเลย ความสรรเสริญ ความตำหนิติฉินนินทา เป็นส่วนเกินทั้งหมด ธรรมะนั้นเลิศกว่านี้แล้ว พวกนี้ตกไปหมด ใครจะชมเชยก็ตกไป ใครจะนินทาอะไรก็ตกไป ๆ เหล่านี้เป็นของประจำโลก โลกธรรม ๘ ส่วนธรรมชาตินั้นจำขึ้นมาแล้วหมดเลย ไม่มีที่เราจะได้คาดได้คิด เป็นของอัศจรรย์ล้นโลกล้นสงสาร

ท่านทั้งหลายถึงจะไม่ได้อย่างนั้นก็ตาม เราจะได้เดินตามรอยอันนี้ ได้สมบัติอันนี้มาครอง ๆ ตามจำนวนมากน้อยเรื่อย ๆ สิบบาท ร้อยบาท พันบาท หมื่นบาทแห่งธรรมนะ ไม่ใช่หมื่นบาทแห่งเงิน หมื่นบาทแห่งธรรมหนุนเข้า ๆ แล้วเย็น ความทุกข์ความจนในโลกนี้เป็นโลกอนิจจังมันไม่เที่ยงแหละ เอาจิตให้ดี พอจับจิตได้แล้วสิ่งใดเที่ยงไม่เที่ยงไม่สนใจความรื่นเริงบันเทิงหากอยู่ในนี้หมด ท่านเรียกว่าแก้วสารพัดนึกคือธรรม จำให้ดีทุกคน

เราสงสารมากนะ แทนที่จะสงสารตัวเองจวนจะตายเท่าไร เราพูดชัด ๆ เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มีเวลานี้ เราสงสารตั้งแต่โลกเท่านั้น โลกมันโลกหูหนวกตาบอด มันไม่ฟังเสียงพระพุทธเจ้า เห็นศาสนาเป็นข้าศึกศัตรู เห็นกิเลสตัณหาที่เป็นพินเป็นไฟว่าเป็นแก้วสารพัดนึกแทนธรรมของพระพุทธเจ้านะ เพราะฉะนั้นโลกจึงเต็มไปด้วยความเดือดร้อน เพราะไม่เชื่อครูคือศาสดาองค์เอก เชื่อกิเลสก็จมไปด้วยกัน เขาก็จม เราก็จมอยู่อย่างนี้แหละ นี่ละเป็นห่วงอันนี้เอง

นี่วันใดวันหนึ่งมันก็จะขาดสะบั้น ลมหายใจเป็นเครื่องตัดสินกัน พอลมหายใจขาดเท่านั้นอันนี้ก็ขาด ที่นี้ก่อนหัวใจจะขาดด้วยความไม่ห่วงใยอะไรเลยนี่ เป็นห่วงพวกที่หัวใจยังไม่ขาด มันกำลังดิ้นเป็นบ้าไม่รู้จักเป็นจักตายนี่นะ เราทุเรศจริง ๆ นะ เอา ใครจะฟังธรรมพระพุทธเจ้าให้ฟัง เราเปิดหัวอกเราให้ฟัง เราปฏิบัติตามธรรมพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่ลัมลูกคลุกคลาน จนกระทั่งถึงฟ้าดินถล่ม ด้วยผลของธรรมที่กระเทือนขึ้นภายในจิตใจและร่างกาย ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่มีทุกข์ มีแต่บรมสุขเที่ยง คือนิพพานเที่ยง หัวใจนั้นเที่ยง อยู่ในธาตุโนชั้นนี้ หัวใจที่บริสุทธิ์นี้เที่ยง พอธาตุชั้นนี้สมมุติผ่านไปเรียบริ้อยแล้วเป็นธรรมธาตุเท่านั้น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นธรรมธาตุอันเดียวกันหมด เหมือนน้ำมหาสมุทรพากันจำเอานะ เออละวันนี้ ให้พร

หลังจั้งหัน

วันนี้ก็จะไม่พูดอะไรมากนัก เรามีกานของเราที่จะไป ระยะทางไกลอยู่นะ ไปแต่ละวัน ๆ เราสงเคราะห์โลก ส่วนมากก็มีแต่โรงพยาบาลแหละ วันละ ๓ โรง ๔ โรง ๕ โรง อันนี้ถึยิบ ๖ โรง ๗ โรง ห่าง ๑ โรงหรือ ๒ โรง ห่าง จะอยู่ในระยะ ๓-๔ เมื่อวานนี้เห็นเขาเอารถสิบล้อขนของเข้ามา เราเดินมามองไป ของเต็มรถเลยสิบล้อ โห ของมาอะไรนักหนา เรา

ไปตื่นหัวเข่าเรา ว่าของเขาสั่งมา ทางวัดสั่งมาจากบ้านใหญ่เขา เต็มรถ หือ อย่างนั้นหรือ ตื่นหัวเข่าเจ้าของ สั่งไม่ใช่บ่อยๆ นะ เมื่อก่อนนี่รถล๊อบบี้ตั้งสองคันเต็มเอี้ยดเลย พอหมดแล้วก็สั่งๆ อย่างนี้ตลอด ที่เราให้ประจำโรงพยาบาลนี้ขาดไม่ได้ เรายุ่ไม่ยุ่ไม่สำคัญ ถ้าของเหล่านี้ขาด ใครเป็นเวรรักษาศาลา นั้นจะไปอยู่ที่จุดนั้น ผู้นั้นบอกพร่อง ไปไล่บี้ผู้นี้ เข้าใจไหม ดูว่าท่านอยู่ี่ประมาณสององค์หรือไง คนละอาทิตย์ๆ นี่ละเป็นผู้รับผิดชอบใน บริเวณนี้ทั้งหมด ตลอดถึงเขาสั่งของมา เขาเอาของเข้ามาเล็กน้อย ส่งไปเล็กน้อย ผู้นี้ จะต้องรับผิดชอบ รู้ทุกอย่างเลย ใครมาก็ถ่ายทอดความรู้อันเดียวกันสำหรับในบริเวณ ศาลา

วัดป่าภูสิงโหม ทองคำได้ ๕ บาท ๓ สิ่ง เงินไทย ๑๒๒,๐๐๐ บาท พอใจ สาธุ (สาธุ) ท่านวันชัยก็รู้สึกเป็นกรรมอันหนึ่งเหมือนกัน เราก็คิดว่าจะทำประโยชน์ช่วยไม้ช่วยมือให้เบาบางลงบ้าง แต่นี้ก็งกๆ งันๆ อยู่จั้นจะว่าไง ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นเราได้บอกเลย แต่ไม่ได้บอกเรื่องการแนะนำสั่งสอน หากบอกเป็นปัญหาที่หนักอยู่ ว่าวัดนี้เวลาผมตายแล้ว ให้ท่านสิ่งทองมาเผาศพผมนะ ถ้าท่านสิ่งทองตายผมจะเผาศพท่านสิ่งทอง ก็คือ หมายความว่าหวังให้ท่านสิ่งทองเป็นผู้ช่วยแบ่งเบาในภาระการแนะนำสั่งสอน เพราะวิธีการปฏิบัติทุกอย่างท่านเรียบร้อยทุกอย่างแล้ว เครื่องครัดในหลักธรรมหลักวินัยไม่มีที่ต้องติ และการเทศนาว่าการก็ดี นี่ละหวังจะอาศัยท่านสิ่งทองนี่องค์หนึ่งเป็นภาระแนะนำสั่งสอน แล้วก็มาตายเสียก่อนเรา เราเลยต้องไปเผาศพท่านสิ่งทอง

องค์ไหนที่พออาศัยได้มักจะเป็น ท่านสิ่งทองนี่องค์หนึ่ง มันแนในหัวใจนี้แหละ แล้วท่านก็ตายเสีย ไปเผาศพท่าน ๒๕๒๓ ท่านเสีย การแสดงออกจากธรรมสมบัติภายในนี้ ขึ้นกับนิสัยวาสนานะ รู้ที่อยู่ภายในเวลาแสดงออกมันหากมีขัดๆ ข้องๆ ไม่สะดวก ตามนิสัย วาสนา ท่านแสดงไว้ในธรรมอย่างชัดเจน พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ว่า อรหันต์ ๔ จำพวก ฟังซิ พระอรหันต์ ความสิ้นกิเลสเหมือนกันก็ตาม แต่แยกออกเป็นประเภทของจริตนิสัย วาสนาที่นอกไปจากความบริสุทธิ์แล้ว ท่านจึงแยกไปว่า สุขวิปัสสโก เทวิชโซ ฉพภิญโญ จตุปฏิสัมภิตปปีตโต นี่ประเภทของพระอรหันต์ เหล่านี้ไม่ใช่อรหันต์นะ เป็นกึ่งก้านสาขา ดอกใบของอรหันต์คือความบริสุทธิ์ต่างหาก ที่นี้ท่านผู้ทรงธรรมที่บริสุทธิ์ทรงด้วยกัน แต่ กึ่งก้านดอกใบหนาบางต่างกัน นี่ละที่แยกไปเป็นประเภท สุขวิปัสสโก เทวิชโซ

สุขวิปัสสโก ท่านรู้อย่างสงบเงียบเรียบไปเลย ไม่ผาดไม่โผนไม่โจนทะยานในกิริยา ที่กิเลสขาดจากใจ ท่านเรียบหมดไปเลย เรียกว่าสุขวิปัสสโก

เทวิชโซ ได้วิชาสาม เราไม่แยกไปละ วิชาอันนี้วิชานี้

ฉพภิญโญ ได้อภิญญาหก อันนี้ก็ไม่ได้แยกไป

จตุภูมิสัมภัทพ์ปโต แตกฉานในปฏิสัมภัทพญาณทั้งสี่ องค์นี้ครอบหมดในบรรดา พระอรหันต์ทั้งหลาย ทั้งๆ ที่ความบริสุทธิ์เหมือนกันหมด แต่กิ่งก้านสาขาดอกใบ องค์ สุตทำนายนี้ชนะ ประเภทสุตทำนายนี้เรียกว่าสูง แตกฉานในปฏิสัมภัทพญาณทั้งสี่ ปฏิสัมภัท พญาณทั้งสี่คืออะไรบ้าง

อัตถปฏิสัมภัทพ แตกฉานในอรรถ เหมือนกระทุ้ เรามัดเอาไว้นี้ ตัดตอกมัดเชือก มัดดอกแล้วแตกกระจายออกไปเลย อรรถคือทำความย่อให้พิสดาร ความหยาบให้ละเอียด ออกไปเรื่อยๆ

ธัมมปฏิสัมภัทพ พุดกลางๆ ไปเลย

นิรุตติปฏิสัมภัทพ แตกฉานในการพุดการจา การโต้การตอบ เทศนาว่าการ ทันทเหตุ ทันทผลทุกอย่าง

ปฏิภาณปฏิสัมภัทพ แตกฉานกว้างไปอีก ครอบไปเลย

เหล่านี้เป็นเครื่องประดับอรหันต์ของท่าน ตามนิสัยवासนาท่านเอง ถึงที่สุดวิมุตติ หลุดพ้นเหมือนกัน ตามนิสัยवासนาที่สร้างมาทำความปรารถนาต่างกัน ปรารถนาเป็น อรหันต์แล้ว เมื่อถึงขั้นเป็นอรหันต์แล้วขอให้มีความवासนาหนักในทางนั้นๆ เดินในทาง นั้นๆ เวลาสำเร็จมาแล้วก็เป็นอย่างนั้น พระสารีบุตรท่านแตกฉานทางด้านปัญญา จึงได้รับ เอตทัคคะ พระพุทธเจ้าทรงตั้งเอตทัคคะนี้ไม่ได้ทรงตั้งด้วยอุตริตั้งกันนะ แยกเข้าไปอีก มุทะลุตั้งกัน เอาให้มันถึงขีด พระหน้าด้านปัจจุบันนี้ ปัจจุบันนี้พระหน้าด้านมากนะ ไม่มี ใครพุดได้ เราไม่เคยสนใจกับอะไร จะพุดตามหลักความจริงเท่านั้น จึงเรียกว่าธรรม ดาย ใจได้ เขาไม่ตายใจเราก็ตายใจเราได้

พระพุทธเจ้าทรงตั้งองค์ไหน ตามนิสัยवासนาที่พระองค์ทรงเล็งญาณดูเรียบร้อย แล้ว พระองค์ทรงมีญาณ พวกเราไม่มีญาณก็ตั้งตะ หลับหูหลับตาตั้งไปอย่างนั้นแหละ เข้าใจไหม ตั้งกันแบบมุทะลุก็มีอีก มันหยาบมาก นี่กิเลสพาทำให้หยาบ เลยกกลายเป็นว่า ธรรมไม่มี มีแต่กิเลสออกหน้าออกตา ในสมัยที่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทรงตั้งเอตทัคคะ คือเลิศ พระอรหันต์แต่ละองค์ๆ เลิศคนละทางๆ นี้ ๘๐ องค์ องค์นี้เลิศทางนี้ องค์นี้เลิศ ทางนี้ นอกนั้นไม่ตั้งอีกเลย ทั้งๆ ที่พระอรหันต์มีจำนวนมาก พระองค์ทรงตั้งพอเป็นมงคล แก่โลกทั้งหลายเพียง ๘๐ องค์เท่านั้น

ตั้งมาแล้วท่านจะเป็นอะไร พระอรหันต์ท่านจะเป็นอะไร เพราะถ้าพุดตามหลัก ความจริงเหล่านี้มีแต่ส่วนเกินทั้งนั้น ไม่ว่าจะตั้งยศลาบรรดาศักดิ์ ไม่ว่าจะใครจะเหยียบย่ำ ทำลายท่านด้วยดิฉินนินทาประเภทต่างๆ ก็ตาม เป็นส่วนเกินทั้งนั้น ท่านรับไม่ได้ เหมือน น้ำตกลงบนใบบัว ส่วนเกินอันนี้เหมือนน้ำตกลงบนใบบัว กลิ้งไปเลยๆ ไม่ซึมซาบพระ อรหันต์ท่าน แล้วคำว่าพระอรหันต์มีตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าเธอ ไอ่กสิเลสมันเหยียบหัวใจ

โลกอยู่นี้ทำไมไม่ได้คิดบ้าง ตัวนี้เป็นตัวปัดธรรมที่เลิศเลอไม่ให้เห็นตัวออกมาได้ตามหลักความจริง

นี่ก็มีแต่กิเลสมันเหยียบย่ำทำลายอยู่เวลานี้ โลกนี้เป็นโลกกิเลส ไปที่ไหนจึงแสดงออกมาตั้งแต่กิริยาที่ไม่น่าดูน่าฟัง ทุกอย่างกีดขวางธรรมทั้งนั้น แต่กิเลสต่อกิเลสก็ดขวางไม่กีดขวางกีดกันจนชาชาติก็ไม่กีดขวาง ทำลายกันจนโลกแตกก็ไม่กีดขวาง สงครามนั้น สงครามนี้ สงครามกว้างขวางออกไป สงครามโลกก็ไม่กีดขวาง นี่เรื่องของกิเลสถือเป็นเรื่องเกียรติของผู้ชนะ คนตายไปเท่าไรพวกชนะก็ดี พวกแพ้ก็น่าตายด้วยกันทั้งนั้น ไม่เห็นว่ามีสิ่งเหล่านั้นเป็นภัย ไม่เห็นว่าคุณชนะเป็นภัย กิเลสเป็นอย่างนี้ สำหรับธรรมท่านไม่พากันจำเอานะ

ธรรมกับโลกต่างกัน กิริยาของกิเลสนี้ขวางไปตลอด ขวางในสายตาของธรรมนะ กิเลสมันไม่ขวาง เอากันจนพินาศพิบภัยเป็นเก้าเป็นถ่านก็ไม่ขวาง ยังจะพอใจพีดกันอีก เช็ดแล้วไม่มี เรื่องกิเลสไม่มีคำว่าเช็ด นอกจากนั้นยังก่อกรรมก่อเวรไปอีก คราวนี้ถึงชนะกู กูจะพยายามสั่งสมกำลังอีก กูจะพีดมันอีก นั่นเห็นไหม นั่นละท่านว่า น หิ เวเรน เวราณี สมฺมุนฺตีธ กุทาจนํ ตลอดกาลไหนๆ เวรย่อมไม่ระงับเพราะความมีเวรต่อกัน ผูกกรรมผูกเวร เป็นอย่างนี้ไปตลอด อเวเรน จ สมฺมุนฺตี เอส ธมฺโม สนนฺตโน การไม่ผูกกรรมผูกเวรต่างหากเป็นสิ่งที่ให้โลกสงบสุข ธรรมนี้เป็นธรรมพื้นฐานเก่าแก่แห่งธรรมทั้งหลาย นั่นฟังซิ เอส ธมฺโม สนนฺตโน เป็นธรรมเก่าพื้นฐาน

การก่อกรรมก่อเวรกันไม่ใช่ของดี ท่านก็แสดงไว้แล้วในธรรม ออกมาอย่างเปิดเผย ก็มี ชัดเจนอยู่แล้ว

โย สหสฺสํ สหสฺเสน สงฺคามเม มานุเส ชินเ

เอกญจ เชยฺยมตฺตานํ ส เว สงฺคามชุตฺตโม

การรบกันในสงครามที่โลกเขารบกันนั้นให้คุณด้วยล้าน หากความสงบไม่ได้ ผู้แพ้เป็นทุกข์ แล้วผู้ชนะก็เป็นผู้จะตั้งหน้าตั้งตาก่อกรรมก่อเวรต่อกัน หากความสงบไม่ได้ จะชนะคุณด้วยพันก็ไม่มี ความหมาย เอกญจ เชยฺยมตฺตานํ ส เว สงฺคามชุตฺตโม ผู้ใดแลเป็นผู้ชนะกิเลสตัวข้าศึก ที่มันก่อข้าศึกศัตรูอยู่ทั่วโลกดินแดนนี้ให้ราบเรียบลงไปได้ ผู้นั้นแลเป็นผู้ประเสริฐในสงครามทั้งหลาย คือชนะกิเลสตัวมันก่อเหตุออกจากใจแล้วชนะตลอดเลย ส เว สงฺคามชุตฺตโม เป็นผู้ชนะเลิศในสงคราม ก็คือชนะกิเลสนั้นแล ท่านแสดงไว้แล้ว

เหล่านี้เรียนมามันก็ลืมหืมหมด นอกจากมาสัมผัสสัมผัสสัมพันธ์อย่างนี้ก็ยกออกมายกออกมาเท่านั้น นอกจากนั้นงัดออกจากคัมภีร์ป่าทั้งนั้นละ เอาคัมภีร์ป่า พระพุทธเจ้า ตรัสรู้ในป่า บำเพ็ญในป่า สวากบำเพ็ญในป่า เราก็ไม่ได้บำเพ็ญในกลางตลาดกระดุกหมู

กระดุกวุ้นนี่วะ เราบำเพ็ญที่ไหนเราก็ตามสภาพของเรา ตัวเท่าหนูอยู่ในรูก็อยู่ เข้าใจไหม เวลาหากิน ใครเชื่อ ๆ เอาของไว้ยังงั้นมันกินหมดแหละหนู ได้ทำกับดักเอาไว้ มันไม่ได้กิน มันกัดนั่นฉีกนี้แหลกกุฎิ พระต้องเอากันมาดักเอาไว้ เอาจันไปปล่อย ไม่ได้เอาไปฆ่าแหละ ปล่อยให้ปล่อยในที่ปลอดภัยให้มัน ไม้งั้นมันเอาแหลกหมดแหละหนู

ธรรมะในป่าพูดจริง ๆ ออกได้ทุกแบบทุกฉบับธรรมะในป่า ออกอย่างไม่ผิด ธรรมะพระพุทธเจ้าธรรมะในป่า สาวกอรหันต์ทั้งหลายในป่า ออกอย่างไม่ผิด ถอดออกมาจากความถูกต้อง ๆ แม่นยำ ๆ ไม่ผิด ถ้าพูดแบบโลกเขาว่าได้อย่างกล่าวหาญชาญชัย แต่ท่านไม่มี คำว่ากล้าก็ไม่มี คำว่ากลัวก็ไม่มี เป็นธรรมล้วน ๆ ออกได้หมดตามหลักความจริง ผิดหรือถูกประการใดว่าตามหลักความจริงไปได้ทั้งนั้น

ตะกั้นก่อนจ้งหันก็ได้เทศน์สอนเรื่องภาวณา ขอให้พี่น้องทั้งหลายสนใจภาวณานะ ท่านทั้งหลายจะได้เห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นที่หัวใจของเราผู้ภาวณา เวลาที่กำลังถูกกิเลสเหี้ยมบ้าทำลาย กิเลสซึ่งเป็นเหมือนมูตรเหมือนคูครอบทองคำ กลบทองคำทั้งแท่งคือหัวใจอันเลิศเลอนั้นไว้ แสดงตัวไม่ได้นะเวลานี้ จะทำอะไร ๆ ก็กิเลสมาก่อน กิเลสมาก่อน ถ้าขึ้นชื่อว่าทำความดีกิเลสมาก่อนแล้ว ขวางหน้าไปแล้ว ให้เป็นอุปสรรค ๆ อยู่ในตัวนั้นแหละ จำเอานะ วันนี้พูดเท่านั้น

ผู้กำกับ มีพิมพ์ไทย

หลวงตา ฟังพิมพ์ไทย ถ้ามีเหตุผลโลกที่มันจะตอบกันอีกมันจะตอบอีกนะ เอ้าว่าไป

ผู้กำกับ เป็นหนังสือพิมพ์ไทยรายวันประจำวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘
หัวข้อ

“หลวงตาชมทักษิณ ดีกว่าดี”

เมืองไทยได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธ หลักของพระพุทธศาสนาสอนว่าทำดียอมได้ดี ทำชั่วยอมได้ชั่ว ดังเป็นที่พิสูจน์ได้ นักการเมืองพรรคไหนก็ตามที่เคยก่อระยำทำชั่วกับพระเจ้าพระสงฆ์ นักการเมืองพรรคนั้นจะต้องตกต่ำลงสุด ๆ !

คงไม่ต้องบอกว่าพรรคการเมืองไหน ขอให้คิดกันเอาเอง พอได้เป็นรัฐบาลก็ใช้อำนาจเข้าข่มเหงรังแกพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในสำนักปฏิบัติธรรมใหญ่ ๆ หลายสำนัก แสดงให้เห็นถึงอคติที่มีต่อพระพุทธศาสนา

พรรคการเมืองพรรคนั้นจึงล่มจมไม่ได้ผุดได้เกิด !

ในสนามเลือกตั้งกำลังหาเสียงกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดช เนื่องจากเส้นทางแห่งความแพ้นะกำลังพุ่งเข้าสู่หัวโค้งสุดท้ายก่อนเข้าถึงเส้นชัย นักข่าวจากสถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกัน

ก็เข้ากราบถามความคิดเห็นในเรื่องการเมืองจากพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว) ขณะกำลังแสดงพระธรรมเทศนา ณ วัดป่าบ้านตาด

นักข่าวถาม... หลวงตาทายฝากอะไรไปถึงผู้นำบ้านเมืองบ้าง ?

หลวงตาตอบว่า... อย่าลืมนะที่เราเป็นผู้นำ นำเพื่อชาติศาสนาของเรา เพื่อพยุชาติศาสนาของเรา ไม่ใช่เพื่อทำลายชาติศาสนา ต่างคนต่างอยากจะเป็นผู้ใหญ่ก็เพื่อจะยกชาติศาสนาของเรา พระมหากษัตริย์ของเราให้ขึ้นหนาแน่นมั่นคง

แล้วที่ผ่านมาเป็นอย่างไร ?

ที่ผ่านมาเป็นยังไงก็เห็นด้วยกันทุกคน เราหวังทางรัฐบาลของเรา เรียกว่าเราเป็นธรรมล้วน ๆ ธรรมเหนือทุกอย่างสอนได้หมดเลย เพราะฉะนั้นใครจะผิดจะถูก ไม่ว่าทางศาสนา ไม่ว่าทางบ้านเมือง เราพูดได้ทั้งนั้นในฐานะที่เราเป็นลูกชาวพุทธ พระพุทธศาสนา สอนโลกไม่ได้มีเธอ เราเป็นห่วงเราก็สอนตามความเป็นห่วงของเรา ผิดถูกชั่วดีอะไรเราก็เคยพูดมาแล้ว

มันทำแบบไหนเวลานี้ ถ้ามันทำลายศาสนาก็อย่าทำลาย ให้พากันส่งเสริมศาสนาเวลานี้มีแต่การทำลายศาสนา อย่าพากันทำลายแบบนี้ ให้ต่างคนต่างปฏิบัติ ประคับประคอง ให้ประคององค์ศาสนาคือปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย อย่าไปข้ามเกินหลักธรรมวินัย ซึ่งเป็นการเหยียบหัวพระพุทธเจ้าลงโดยตรง

นักข่าวถาม..... แล้วในเรื่องเศรษฐกิจเล่าครับ ?

หลวงตาตอบว่า.... รัฐบาลที่ทำอยู่เวลานี้ก็เห็นว่าดี ไร้อะไรชั่วมันก็มีแทรก ๆ กันไป คนเราก็เป็นอย่างนั้นเป็นธรรมดา แต่ส่วนไหนที่ดีเด่นเราก็ยกที่ดีเด่นขึ้นมา เป็นผลมาก รัฐบาลชุดนี้เรียกว่าดี เรยกให้ว่าดีอยู่ เท่าที่ผ่านมานี้กู้ชาติไทยของเราขึ้นมาได้เยอะ บรรดารัฐบาลที่ผ่านมา ๆ ไม่มีรัฐบาลใดที่จะยกชาติไทยของเราขึ้นได้เยอะ ดังรัฐบาลปัจจุบันนี้ เราชมตรงนี้ แต่ส่วนเสียให้รัฐบาลนี้ไปแก้ไขเอง ถ้าเสียตรงไหนให้รัฐบาลไปแก้ไขเอง

เราก็พยายามทั้งชาติบ้านเมือง และทางชาติบ้านเมืองก็คุณทักษิณ ชินวัตร เมืองไทยเราจะจมตืดหนืดตืดสินเขาพะรุงพะรัง เอาขึ้นได้หมด เรยกมาพูดแล้ว พี่น้องชาวไทยควรจะทำไว้ทุกข้อ ๆ ผู้นำคราวต่อไปนี้เราต้องคำนวนถึงผลประโยชน์ มีผลได้ผลเสีย ยังไงบ้างให้อามาทบทวนกัน

ถ้าเจ็บแล้วให้เข็ด ถึงจะเรียกว่าผู้รักษาชาติ ถ้าเจ็บแล้วไม่เข็ดจมนะ !!

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา นี่ก็เป็นคำพูดของหลวงตาเอง เจ็บแล้วให้เข็ด เจ็บหมดทั้งประเทศ ต้องเข็ดกันทั้งประเทศ เราเป็นผู้รักษาสมบัติของประเทศพร้อมกับตัวเราเอง ให้พากัน

พิจารณา อย่าสู้มั่วสู้มั่ว หยอนบัตรไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นดาบประหารคอเราด้วย เป็นแก้วสารพัดนึกหนุเราให้ตีทั้งชาติด้วย เข้าใจหรือ ให้พากันจำ นี่ก็จวนจะหยอนบัตรแล้ว หยอนบัตรใครก็ต้องอวดตัวว่าดี ๆ ทุกเสไฟฟ้ามีตั้งแต่ประกาศลั่นไปหมด จนไม่ชนะที่จะอ่าน มันมากต่อมาก ใครก็ยกตัวว่าดีทั้งนั้น ดีทั้งนั้น แหละ

คนชั่วมักจะยกตัวว่าดีเสมอ ๆ คนดีพูดได้ทั้งดีทั้งชั่ว ยกได้เหยียบได้ เหยียบความชั่วลง ยกความดีขึ้น เรียกว่าคนดี ให้พากันพิจารณา เราไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการบ้านการเมืองเขา เพราะมันสกปรกพอตามธรรมดา ที่เราได้เข้าเกี่ยวข้องก็คือมันสกปรกจนเกินเหตุเกินผล เรานำน้ำคือธรรมที่สะอาดชะล้างลงไปเท่านั้น ที่เขาหาเรื่องว่าเราเข้าไปยุ่งกับการบ้านการเมือง เราไม่ได้เข้าไปยุ่ง เราเอาน้ำที่สะอาดคือธรรมไปชะล้างให้สงบงบเงียบลงไป สะอาดสะอาดอันต่อไปเท่านั้นเอง

เราไม่ได้ไปส่งเสริมให้สกปรกมากขึ้น ซึ่งนักการเมืองเขาทำกันอยู่ที่นี่ ถ้าเราไปเล่นการเมืองเราก็ต้องไปส่งเสริมความชั่วอีกซิ ความชั่วของนักการเมืองให้ทวีรุนแรง แต่เราไม่ส่งเสริม เราไปชะล้างตำหนิติเตียนที่มันไม่ดีทั้งหลาย ให้แก้ไขตัดแปลงตนเองต่างหาก นี้เรียกว่าธรรมสอนโลก ธรรมสอนโลกสอนได้หมด เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหมสอนได้หมด ทำไมจะสอนมนุษย์ไม่ได้วะ มนุษย์เหนือเมมเหนือหมอก เหนือเทวดา อินทร์ พรหมเหนือธรรมมาจากไหน จึงจะสอนไม่ได้ การเมืองใหญ่ขนาดไหนถึงจะสอนไม่ได้ มันตั้งกันเฉย ๆ การเมืองก็คือการกัดฉีกกัน ชิงดีชิงเด่น ชิงชู้ลามกนั้นแหละ ไม่ใช่อะไร

ให้พากันพิจารณาพี่น้องทั้งหลายทุกคน บ้านเมืองเป็นของเราทุกคน สมบัติของชาติเป็นของเราทุกคน ให้พากันระมัดระวัง เจ็บแล้วให้เข็ดฟิงให้ตีค่านี ถ้าไม่เข็ดจมนได้ไม่สงสัย ถ้าเข็ดแล้วฟืนได้ไม่สงสัย ดังที่พูดถึงเรื่องนายกฯนี้ เรายอมรับแล้วด้วยความสัตย์ ความจริง ไม่ใช่ยอมเฉย ๆ ยอมด้วยความสู้ไม่ได้จริงๆ คำว่าสู้ไม่ได้ชื่อนักมวยเขายอมกัน เขาสู้ไม่ได้จริงๆ เขาก็ยอม อันนี้เรายอมรับแต่ไม่ได้หมายถึงว่าเรารู้ไม่ได้นะ เรายอมรับความดีของผู้นำปัจจุบันนี้

ผู้นำเรานับว่าเก่งมาก คุณทักษิณความคิดความอ่าน ไหวพริบปัญญาสมเป็นผู้นำโดยแท้ พยุงชาติไทยของเราซึ่งกำลังจะจมอยู่แล้วให้ฟื้นขึ้นมา ตัดหนัตัดสินเขาพะรุงพะรังไม่คาดไม่คิดว่าจะฟื้นขึ้นมาได้อย่างสบายเลย นี่จึงเป็นสิ่งที่น่าชม ให้เอาผลประโยชน์เหล่านี้ของนายกฯแต่ละชุดแต่ละสมัยเข้ามาทบทวน แล้วนำผลประโยชน์ออกมา เอาถ้าจะหยอนก็หยอน อันนี้เป็นเรื่องของอัยาศัย ผู้พิจารณาโดยเหตุโดยผลแล้ว หยอนบัตรไม่มีใครไปบังคับ เราต้องหาคคนดีเป็นธรรมดา เอาละวันนี้พูดเท่านั้นจะไปแล้ว มีเท่านั้นละนะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz